

kább meg fognak elégedni azzal, hogy nem szentségi közösségként tekintsek önmagukat. Tehát éppen az megy veszendőbe, amit az egyházak által fönntartott korlátoknak kellene biztosítaniuk. Ennek a fejleménynek lehetősége arra kötelezi az egyházakat, hogy nyomatékkal és határozottsággal folytassák a párbeszédet. Senki nem teheti be a lábát az ökumenikus mozgalomba anélkül, hogy végül is bele ne ütköznék ebbe a kérdésbe, és aki továbbra is azt hiszi, hogy ezt a kérdést kikerülheti, az nem tette még be a lábát igazán az ökumenikus mozgalomba.

Az Eucharisztia, mint a már meglévő egység jele? Az Eucharisztia mint olyan jel, amely az egységet létrehozza? Az Eucharisztia különböző megítélését gyakran ezekkel a formulákkal írták körül. Alig hiszem, hogy szerencsésen. Véleményem szerint az Eucharisztia valójában mindkettő. Amikor az Úr asztalához lépünk, azt az egységet ünnepeljük, amely benne adatot meg számunkra. Ha a tettekben és valóságban nem alkotunk közösséget Krisztusban, akkor az Úrvacsorát sem ünnepelhetjük közösen. Alapvető megegyezésre van szükség, és mindenekelőtt annak akarására, hogy együtt maradjunk. Ha az ünnep után ismét szétmegyünk, ki-ki a maga hitvallási táborába, mintha semmi sem történt volna, nem ünnepeltük valóban az Eucharisziát. Különösen áll ez bizonyos

„vad interkommuniókra”. Másrészt viszont az sem lehet kétséges, hogy az Eucharisztia egységet teremt. Minden ünnep alkalmával átéljük ezt. Vajon Krisztus testének és vérének ajándéka révén nem teremődik-e minden alkalommal újra a közösség? A hit közössége állandóan a fenyegetettség állapotában van. Bűnünk, önzésünk, félelmünk, gondolatlanságunk újra meg újra kérdésessé teszik. A szent asztal az a hely, amelynél az Úr újra meg újra összegyűjt, majd elküld bennünket. Nem kell-e tehát valójában mindkét szempontot együtt látni és együtt tartani?

Engedjék meg, hogy befejezésül még egy reménységnek adjak hangot. Már említettem, hogy néhány év óta római katolikus teológusok is tartoznak a Hit és Egyházszerződés Bizottsághoz. Részvételük kiszélesített kiindulási bázist biztosít a bizottság számára, és remélem, hogy a jövőben római katolikus teológusok, köztük magyar teológusok is, egyre aktívabban vesznek majd részt a bizottság munkájában. Mindenekelőtt azt remélem, hogy ennek a munkának eredményei a római katolikus egyházban fokozódó visszhangra találnak. Az Úrvacsora közös ünneplésének kérdése a bizottság egyik központi ügye. És a bizottság beteljesítené hivatását, ha legalábbis szerény mértékben hozzájárulna, hogy a megoldáshoz közelebb jussunk.

Bráhmán

Ha a csöndben a szót megtalálnám —
átölelné Bráhmán

Ha a ricsajt is szólanul állnám —
átölelné Bráhmán

Ha az úttalan vadont bejárnám —
átölelné Bráhmán

Ha a futást moccsatlan állnám —
átölelné Bráhmán

Kemény köágyon
eleven párnán
vergődve, sírva
örömben járván —

éber éjszakáim, részeg nappalaim
szakadék egeim, ércszikla falaim
megelevenedve, halálra zúzódba
évmilliók óta
tévelyegve árván —

ha nem érezném, ha nem is látnám —
minden pillanatban átölel Bráhmán
átölel Bráhmán

FAZEKAS LÁSZLÓ